

Vabilo na naročbo.

Dobro vedoč, koliko koristijo kratke, v lahko razumljivem jeziku pisane pripovedi priprostemu ljudstvu in kako pospešujejo njegovo omiko, odločili smo se izdajati:

„Ljudsko knjižnico“

katere prideta vsak mesec dva po četiri tiskane pole obsezajoča snopiča na svetlo. Doslé je izšlo pet snopičev.

„Ljudska knjižnica“ je namenjena priprostemu ljudstvu, posebno odrasli mladini, kateri je živo potrebno, da se uči gladke pravilne slovenščine, in zbog tega hočemo posebno na to gledati, da bo jezik priprost, gladek, v vsakem obziru pravilen.

„Ljudska knjižnica“ ima primerno ceno:

za četrt leta	48 kr.
„ pol „	90 „
„ vse leto	1 fl. 70 „

Pojedini snopiči se bodo dobivali s poštnino vred po 8 kr., a brez poštnine po 6 kr. To je cena, o kateri ne more nikdo reči, da bi bila previsoka. To malo svotico premore skoro vsak posestnik, in mnogo bolje je, da njegovi otroci ob nedeljah in praznikih čitajo koristne knjižice, nego da bi se brezposleno klatili po vasi.

Čitajoče slovensko občinstvo torej uljudno prosimo, da bi nas blagovolilo v tem hvalevrednem, premilemu narodu našemu toliko koristnem podjetji po mogočnosti podpirati.

S posebnim spoštovanjem

za Leonovo tiskarno
Leopold Kordeš,

izdavatelj in odgovorni urednik.

V Mariboru, meseca februvarija 1885.

Dobivata se še „Ljubljanskega Zvona“ letnika 1882. in 1883., nevezana po 4 gld., vezana po 5 gld. — Letnik 1881. nam je ves pošel. — Letnik 1884. (brez 3. št.) se oddaje po 2 gld. 60 kr., posamični zvezki tega letnika po 25 kr.

Upravništvo.

Vabilo na naročbo.

Ko smo pred petimi leti s pokojnim Jurčičem osnovali „Ljubljanski Zvon“, hoteli smo ž njim omikanemu občinstvu slovenskemu, srednjemu stanu našemu, podati v roke lepo knjigo, da bi si ž njo um vedril in srce blažil ter se vnemal za sveto domovinsko stvar. Kajti bili smo preverjeni, in zlasti nepozabljivi Jurčič je vedno in vedno poudarjal, da slovenski književniki vse premalo skrbimo za tako berilo, l' bi ugajalo krasnemu spolu, odrastli mladini, rodbinam našim in sploh vsem tistim omikanim Slovincem, ki iščejo v knjigi poleg pouka zlasti prijetne zabave in plemenitega veselja.

Za nežno mladino našo skrbi lepi „Vrtec“; preprostemu narodu podaja krepke hrane družba sv. Mohorja; strokovnjaku in učenjaku slovenskemu prijajo — poleg drugih — knjige Matice naše; a dolžnost in prava naloga leposlovnih listov naših bódi, srednjemu stanu našemu, našemu učitelju, uradniku in trgovcu, našemu tržanu in meščanu in njih rodbinam oskrbeti toliko prijetnega domačega berila, da ne bodo morali sezati po tujem. Vzbudite mu z domačimi pesmimi in baladami, z domačimi povestimi in ukovitimi spisi veselje do knjige slovenske, in pridobili ste njega in rodbino njegovo za domovinsko stvar!

Po teh načelih smo skušali doslej uredovati „Ljubljanski Zvon“. Smo li dosegli svoj namen, o tem ne gre sodba nam. Vsaj resno smo se trudili o tem! Po teh načelih bodemo uredovali list naš tudi odslej.

Tudi odslej bodemo skrbeli najprej za leposlovno, zabavno in ukovito berilo: za pesmi, balade in romane; za povesti, novele in za znanstveno-poučne razprave raznovrstne vsebine.

Na prvem mestu bodemo bralcem svojim prinašali povest

„Prvi sneg“,

katero nam je spisal znani književnik slovenski, g. profesor Jos. Starè v Zagrebu. G. pisatelj v ti povesti, zajeti iz resničnega življenja, spremlja slovenskega mladeniča na veliko šolo ter nam živo opisuje vse dogodke njegove v velikem svetovnem mestu, katero s svojimi velikimi napravami in s svojim živahnim socijalnim življenjem silno vpliva na duševni razvoj našega mladega Slovenca ter napósled določi usodo njegovo.

G. Janko Kersnik, ki nam je doslej tako vestno in zanimivo slikal slovensko gospôdo po trgih naših, spisal nam je za prihodnji tečaj kriminalno novelo

„Testament“.

Zlasti pa opozorujemo bralce svoje, da mislimo odslej iz literarne ostaline Jurčičeve, posebno iz njegovega romana

„Slovenski svetec in učitelj“

priobčiti najlepše celotne prizore, v katerih nam nedosežni pripovedovalec slovenski v divno krepkem jeziku in s svetim domovinskim ognjem opisuje najimenitnejše dogodke po slovenskih pokrajinah v drugi polovici IX. stoletja za delovanja Metodovega in kraljevanja Samovega.

Preverjeni, da raziskavanje domače zgodovine in opisovanje imenitnih in zaslužnih mož slovenskih posebno povzdiga narodni ponos ter v dovtetnih srcih vzbuja ljubezen do domovine, utrjuje značaj in voljo do krepkega delovanja, nadaljevali bodemo tudi letos razpredel

„Slavni Slovenci“

ter v njem opisali več slovenskih umetnikov in književnikov ali drugače za domovino našo zaslužnih mož.

A temu razpredelu bodemo dodali novo rubriko pod naslovom:

„Iz domače zgodovine“,

v kateri bode g. prof. Ivan Vrhovec priobčeval raznovrstne, nove zgodovinsko-znamenite črtice, ki jih je nabral po raznih arhivih ljubljanskih.

Vrhu tega bode „Slovenski glasnik“ vestno naznanjal vse nove knjige slovenske ter točno poročal o delovanju književnih in kulturnih zavodov naših.

Konečno omenjamo, da imamo že listu pripravljene ali za gotovo objubljene raznovrstne spise, ki so jih spisali priznani književniki slovenski, tako n. pr. gg.: Gorázd, dr. Fr. J. Celestin, Jos. Cimperman, Andrej Fekonja, Anton Funtek, dr. Fr. Kos, Jos. Kržišnik, Alfonz Pirec, Simon Rutar, Svoimir, dr. K. Štrekelj, Janez Trdina, dr. Jos. Vošnjak, Fr. Wiesthaler in še mnogi drugi pisatelji naši.

Oziraje se na tukaj razviti program „Ljubljanskega Zvona“, nádejemo se, da nam zvesti ostanejo dozdani in da nam prispó na pomoč tudi novi naročniki, ter želimo, da bi se, kakor doslej vsako leto, tudi v bodočim tečaju v našem listu oglasili novi pisatelji, da nam bode toliko lože zvrševati nalogo našo. In ta je: vsestranski razvoj lepe in znanstveno-ukovite književnosti slovenske.

V Ljubljani dné 1. decembra 1885. l.

Uredništvo.